

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 932/2021
28.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., кога заступа пуномоћник Димитар Иванов, адвокат из ..., против туженог Друштва за производњу освежавајућих напитака, пластичне амбалаже и минералне воде „ХЕБА“ АД Бујановац, кога заступа пуномоћник Драган Антић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2406/18 од 02.08.2019. године, у седници одржаној 28.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 2406/18 од 02.08.2019. године, одбија жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Бујановцу П1 106/18 од 26.04.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 33.000,00 динара, у року од 15 дана.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 106/18 од 26.04.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконито решење број/... од 08.05.2015. године, којим му је отказан анекс уговора о раду број ... од 29.11.2012. године, због престанка потребе за његовим радом, а као последица технолошких и организационих промена код тужене, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да због повреде поступка за престанак радног односа из члана 191. став 7. Закона о раду, тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од шест зарада запосленог, у укупном износу од 181.797,96 динара, са законском затезном каматом почев од дана истицања захтева 03.05.2017. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 189.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2406/18 од 02.08.2019. године, ставом првим изреке, усвојене су жалбе странака, укинута првостепена пресуда и пресуђено тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и поништено као незаконито решење туженог број/... од 08.05.2015. године, којим је тужиоцу отказан уговора о раду број ... од 29.11.2012. године и обавезан тужени да тужиоца врати на рад и распореди на одговарајуће радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и

способностима. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 154.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени због погршене примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код туженог, на пословима ... - Тужени је 03.04.2015. године донео Одлуку о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији радних места, којом је између осталог радно место тужиоца укинато. Дана 06.04.2015. године тужени је донео Упутство са критеријумима за оцену резултата рада запослених. Тужени је извршио оцењивање тужиоца, али није применио бодовање тужиоца у односу на друге запослене, јер је радно место тужиоца престало да постоји. Предлог програма за решавање вишка запослених усвојен је 15.04.2015. године и исти је достављен на мишљење Националној служби за запошљавање и синдикалним организацијама код туженог, а након добијања њихових изјашњења тужени је 08.05.2015. године донео Програм решавања вишка запослених. Тужени је спровео поступак оцењивања рада запослених и сачинио листу запослених који представљају вишак, међу којима је и тужилац. Решењем туженог од 08.05.2015. године тужиоцу је престао радни однос због престанка потребе за његовим радом, а као последица технолошких и организационих промена код послодавца, сходно члану 179. став 5. тачка 1. Закона о раду. Такође, тужени није могао да обезбеди тужиоцу премештај на друге послове, превалификацију и доквалификацију, рад са скраћеним радним временом, рад са непуним радним временом и другим предвиђеним мерама.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да је тужени као послодавац у свему поступао у складу са својим законским обавезама, тако што је најпре утврдио организациону структуру и оптимални број запослених, а затим у законом спроведеном поступку донео програм, применио критеријуме и након оцењивања запослених сачинио листу запослених који представљају вишак, а затим донео решења о престанку радних односа, па је из ових разлога одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован.

Другостепени суд је након одржане расправе усвојио жалбу тужиоца и наведено решење о отказу уговора о раду поништио. Ово из разлога што након доношења измена Правилника о организацији и систематизацији и укидања радног места тужиоца, послове ... обавља ... туженог из чега произлази да измене Правилника не одражавају фактичко стање систематизације радних места код туженог, што решење о отказу уговора о раду чини незаконитим, јер и даље постоји потреба за обављањем послова укинутаг радног места.

Врховни касациони суд је нашао да се основано ревизијом туженог указује да се наведено становиште другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Наиме, тужиоцу је отказан уговор о раду због престанка потребе за њиховим радом, применом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 ... 13/17), којим је прописано да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

По оцени Врховног касационог суда, погрешно је другостепени суд закључио да за радом тужиоца није престала потреба, јер послове које је он обављао до укидања радног места сада обавља друго запослено лице. Суд се не може упуштати у целисходност Правилника о систематизацији и оправданост разлога због којих је укинута радно место ..., односно у оправданост одлуке о укидању тог радног места. Ови разлози се тичу организације рада код туженог у коју суд не може залазити. Тужени је с обзиром на Одлуку о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији радних места, извршио измене Правилника и реорганизацију рада, па и на начин да је послове које је обављао тужилац придодао пословима другог радног места, па супротно становишту другостепеног суда, произлази да је до промена код туженог стварно дошло. Полазећи од тога да је поступак утврђивања вишка запослених спроведен у свему у складу са законом и окончан решењем којим је тужиоцу престао радни однос због престанка потребе за његовим радом као последица технолошких и организационих промена код туженог, сходно члану 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, овај суд је оценио да је решење о отказу законито.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 416. став 1. ЗПП.

С обзиром на успех у поступку по ревизији, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове у износу од 33.000,00 динара, за састав ревизије, сагласно одредбама члана 153, 154. и 163. ЗПП и Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12...99/20)

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић